Jer 20,7-9; Róm 12,1-2; Mt 16,21-27

Jézus nagyon erősen reagál Péter apostol jószándékú, de Isten akaratától eltávolító szavaira: „*Távozz tőlem sátán! Botránkoztatsz, mert nem az Isten ügyére van gondod, hanem az emberekére!*” Kicsit talán furcsálhatjuk is, hogy Jézus ennyire komolyan letorkolja a nemérég Kősziklának, Péternek nevezett apostolt. Biztos, hogy Jézusnak nem Péterrel van baja, hanem a sátánnal, az ellenséggel, aki az ártatlannak tűnő emberi féltésén keresztül is azon próbálkozik, hogy eltérítse Őt attól, amiért jött, az Atya akaratától.

Mindjárt érdemes megjegyeznünk ebből, hogy az ellenség mennyire észrevétlen, ártatlannak látszó és alattomos módon is be tud lépni az életünkbe. Nem feltétlen látványos kísértésekkel, vagy nyilvánvaló gonoszságokkal próbálkozik, hanem neki már éppen elég az, ha beleragadunk a jó szándékú, de szűkös, félelmekkel behatárolt emberi gondolkodásunkba. Neki éppen elég, ha bármilyen logikusnak tűnő emberi érvvel el tud vonni minket attól, ami Isten terve velünk. Neki éppen elég, ha nem Isten ügyére van gondunk, hanem valamiben a saját fejünk után megyünk. Ahhoz, hogy elkerüljük a sátán alattomos próbálkozásait, amelyekkel szinte észrevétlenül el akar minket távolítani Istentől és attól az örömtől, amelyet Ő készített nekünk, valahogy újra, egész szívvel rá kellene állnunk „Isten ügyeire”. Mit tudunk tenni ezért, hogy mindig „Isten ügyeire” és ne az emberekére legyen gondunk? A mai szentírási igék többek között három főbb dologra bíztatnak. Arra, hogy újítsuk meg a gondolkodásunkat, hogy szeretetből adjuk magunkat Istennek tetsző áldozatul és hogy mindezt a feltámadás hitének örömében tegyük.

Először is Szent Pál, a Rómaiakhoz írt levelében arra buzdít, hogy „*újítsuk meg a gondolkodásunkat és alakuljunk át, hogy mindig fölismerjük mi az Isten akarata számunkra*”. A gondolkodásunk megújítása eléggé rajtunk múlik, mert az, hogy milyen a gondolkodásunk azt nagy részt mi döntjük el. Abban legalább is biztosan mi döntünk, hogy a gondolkodásunkat mi formálja, mi táplálja. Mi döntjük el, hogy hajlandók vagyunk-e egyáltalán alakulni és azt is mi döntjük el, hogy mit olvasunk, mit nézünk, kikre hallgatunk és így mi alakít minket. Ahhoz, hogy „Isten ügyeire” legyen gondunk, és hogy az Ő akaratának fölismeréséhez alakuljunk, érdemes mindazzal töltekeznünk, ami ezt segíti bennünk. Az bizonyos, hogy ha a Szentírást olvassuk, és ha olyan közösségbe járunk, és olyan emberektől kérünk tanácsot, akiknek alapvetően Isten ügyeire van

gondja, akkor bennünk is ez a gondolkodásmód fog növekedni és kevésbé tud becsapni bennünket az ellenség.

A gondolkodásunkban való átalakulás természetesen azzal is jár, hogy folyton el kell engednünk a saját régi-emberünk gondolkodását és készen kell lennünk a változásra. Az sose vezet átalakulásra, ha mindig csak azt olvassuk, azt emeljük ki a Szentírásból, ami éppen a mi kis beszűkült gondolkodásunkat támasztja alá. Az sose vezet átalakulásra, ha csak azokat a lelki tanácsadókat keressük föl, akik mindig azt mondják, amit mi akarunk hallani. Ha így teszünk, félő, hogy továbbra is a saját ügyeinkre, emberi ügyekre lesz gondunk és nem az Isten ügyeire és így az ellenség félrevezetésének leszünk áldozatai. Eléggé fölösleges dolog olyan orvoshoz járni, aki mindig csak azt mondja, amit hallani akarunk és nem azt, ami a gyógyulásunkra vezet.

A gondolkodásunk megújulása talán leginkább a szenvedésekkel és a keresztjeinkkel kapcsolatban fontos, mindazzal kapcsolatban, amitől emberileg legszívesebben elmenekülnénk. Húsvéti hittel túl kell látnunk a szenvedéseken és a meghalásokon és hinnünk kell, hogy minden keresztünk, minden nehézség lehetőség arra, hogy Jézussal legyünk, egészen közel Hozzá, aki mindent szeretetté, örömmé alakít.

Ezzel függ össze a másik buzdítás, amelyet ugyancsak a Rómaiakhoz írt levélben kapunk: „*Adjátok testeteket élő, szent Istennek tetsző áldozatul*”. Az áldozat szó, alapvetően ajándékot jelent. Akkor élünk Isten akarata szerint, akkor van gondunk az Ő ügyére, ha az egész életünket ajándékként éljük. Akkor felelünk meg annak, ami Isten terve velünk, ha nem magunkba zárulunk, a saját kis emberi javainkat, érdekeinket, menekvésünket keresve, hanem szeretetből elveszítjük, elajándékozzuk magunkat. Erre lettünk teremtve, ez Isten ügye, hogy szeretetből elveszítsük, odaajándékozzuk magunkat és így bekapcsolódjunk Isten életébe, aki maga az örök ajándékozó szeretet. Jézus azért jött, hogy egészen odaadja értünk önmagát a kereszten és így bevonjon minket Isten szeretetének életébe. Nem csak példát adott, hogy kövessük, hanem, mivel nekünk adta önmagát, velünk, bennünk szeretné folytatni ezt az ajándék-létet.

Ezzel kapcsolatban, hogy igyekszünk ajándékként élni, és életünket Istennek tetsző áldozatul odaadni, jó megjegyeznünk, hogy az ajándékot örömmel és szeretettel érdemes csak adni. Jézus nem kényszeredetten ment Jeruzsálembe, ahol tudta, hogy szenvedés vár rá, hanem egészen szabadon, örömmel és nagy szeretettel. A múlt héten a Magas-Tátrában kirándultunk a fiatalokkal. A hegyre sem kényszeredetten, hanem örömmel mentünk föl,

akkor is, ha tudtuk, egy-egy ponton meg kell kicsit szenvednünk a szép kilátásért.

Az elmúlt heti táborban boldog Chiara Luce Badano életéből, gondolataiból merítettünk lelki táplálékként. Ő nagyon tudatosan igyekezett azon, hogy mindent elvágjon önmagában, ami nem Isten akarata számára és bátor szeretettel vette föl mindennapi keresztjeit. Egyik levelében ezt írja: „*Megértettem annak fontosságát, hogy mindent „elvágjak magamban” és így ne legyek más és ne tegyek mást, mint Isten akaratát. Azt is megértettem, amit Lisieuxi Teréz mondott: mielőtt kard által halnánk meg, tűszúrások által kell meghalnunk. Rájöttem, hogy ezek azok a kis dolgok, amiket nem csinálok jól, vagy azok a kicsi szenvedések, amelyeket engedek elveszni. Ezért ezentúl úgy akarok haladni, hogy minden egyes fájdalmat tűszúrásonként szeretek.*”

Szép, hogy a kisebb szenvedésekről is úgy beszél, mint hatalmas értékről, amelyet nem szabadna veszni hagynunk az által, hogy morgunk vagy nyüglődünk rajtuk. Ki kellene használni ezeket is, mint legjobb lehetőségeket arra, hogy Jézussal legyünk és vele az új élet születésén munkálkodjunk.

Talán különösképpen ezekben a tanév-kezdős napokban, fontos volna, hogy új örömmel és új szeretettel vegyük föl a hétköznapi kicsi vagy nagy keresztjeinket, úgy ahogy a jelen pillanatban jönnek elénk. Igyekeznünk kell, hogy se ne ragadjunk bele a nyári szünidő örömein való nosztalgiázásba, sem pedig ne kezdjünk el félni és kapkodni azon, ami majd a tanév során, vagy a következő időszakban vár ránk. Mindig a jelen pillanat áll rendelkezésünkre, hogy Isten ügyeire legyen gondunk és a konkrét feladatok, keresztek által „odaajándékozzuk testünket élő, Istennek tetsző áldozatul”.

Végül harmadiként, ahhoz, hogy „*Isten ügyeire legyen gondunk és ne az emberekére*”, fontos nem elfelejtenünk, hogy Isten ügye a feltámadás és az örök élete öröme. Szegény Péter és a többi apostol, mikor Jézus a rá váró szenvedésről beszél nekik, mintha meg se hallották volna a mondatának a végét: „*de a harmadik napon feltámad a halálból*”. Jézus azért halt meg, hogy feltámadjon, és új életet adjon mindenkinek.

Ahelyett tehát, hogy lebeszélnénk magunkat vagy másokat az életünk odaadásáról és a keresztünk fölvételéről. Ahelyett, hogy keresnénk az Isten ügyétől eltávolító és túlzottan emberi megoldásokat egy-egy nehezebb helyzetben, és azt, hogy hogyan kerülhetnénk el a szenvedést, inkább a feltámadásba, az örök életbe vetett hitünkről kellene tanúságot

tennünk és ebben bíztatunk egymást az által, hogy örömmel felvesszük a keresztünket.

Az örök élet és a föltámadás már itt a földön elkezdődik. Amikor egyedül Isten ügyére van gondunk és bátran, örömmel vesszük föl a keresztünket és lépünk Jézus nyomába, már itt a földön elkezdjük tapasztalni, hogy valóban százannyit kapunk.

Kérjük a Szentlelket, hogy segítsen egészen szabaddá válnunk Isten ügyeire. Segítsen mindig bátran elutasítani a szűkös, emberi gondolkodás kisértését és gondolkodásunkban átalakulni. És segítsen önmagunkat odaajándékozva, keresztjeinket örömmel hordozva egyre inkább együtt működnünk Istennel, az Ő legfőbb ügyében, amely minden ember örök élete.